

OLGA VAN DER MEER

Tenny 2.0

Twee vriendinnen, twee verschillende
levens, voor altijd verbonden

Olga van der Meer

JENNY 2.0

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

‘Hij heeft me ten huwelijk gevraagd.’ Er verschenen blosjes op de wangen van Jenny ter Horst.

‘En jij hebt ja gezegd.’ Patricia Verbeek keek haar vriendin peinzend aan. ‘Is dat werkelijk wat je van het leven verlangt? Een huwelijk op je tweeëntwintigste, kinderen en de rest van je leven zorgen?’

‘Wat is daar mis mee?’ zei Jenny boos. ‘Alsof trouwen en een gezin stichten minder waard is dan de wereld over reizen, de ene baan klakkeloos inruilen voor de andere en het ene na het andere vriendje verslijten.’

‘Als ik ooit nog eens in het huwelijksbootje stap, heb ik in ieder geval genoeg vergelijkingsmateriaal,’ grinnikte Patricia.

‘Echt iets om trots op te zijn.’

‘Het was geen aanval,’ zei Patricia. ‘Dus je hoeft ook niet in de verdediging te schieten. Ik vraag me serieus af of je niet meer wilt dan een huwelijk met Henry en de kantoorbaan die je al hebt sinds je de schoolbanken hebt verlaten.’

‘Ik ben er tevreden mee,’ antwoordde Jenny.

‘Dan is het goed. Gefeliciteerd.’ Patricia stond op en omhelsde haar vriendin. ‘Wanneer is de grote dag?’

‘Over drie maanden. We maken er niet zo’n groot feest van. Na de plechtigheid houden we een receptie in een restaurant, met aan-

sluitend een diner voor onze familieleden en enkele goede vrienden.’

‘Vindt Helena dat wel goed?’ plaagde Patricia, doelend op Henry’s moeder.

‘Dat bepalen Henry en ik zelf wel.’

‘Blijven hopen. Voor zover ik Helena ken, neemt zij de hele organisatie op zich en moeten Henry en jij maar afwachten hoe jullie trouwdag verloopt.’

‘Wat ook leuk kan zijn,’ zei Jenny.

‘Natuurlijk. Als je dat niet erg vindt wel. Maar als je liever zelf de touwtjes in handen houdt, is Helena niet de meest ideale schoonmoeder. Laat je niet te veel door haar op je kop zitten, Jen,’ waarschuwde Patricia ernstig. ‘Voor je het weet bepaalt zij jullie hele leven.’

‘Daar zijn we zelf bij.’

‘Dat denk je nu, maar Helena is nog dominanter dan haar zoon. Ze waakt over hem als een leeuwenmoeder over haar welpje en dan druk ik me nog zacht uit. Ik geloof nooit dat jij tegen haar op kunt.’

‘Je bent wel complimenteus vandaag. Heb je nog meer kritiek of hou je het hierbij?’ vroeg Jenny kwaad.

‘Jouw reactie bewijst dat je daar zelf ook bang voor bent,’ zei Patricia kalm. ‘Sinds wanneer kunnen wij de waarheid niet meer tegen elkaar zeggen?’

‘Wat jij als de waarheid ziet,’ verbeterde Jenny haar.

‘Diep in je hart weet je dat ik gelijk heb. Het was overigens een compliment aan jouw adres. Je bent te lief en te zachtaardig voor Helena, ze walst over je heen.’

‘Dan is het maar goed dat ik lief ben, zoals jij zegt. Stel dat jij met Henry zou trouwen, dan zou er voortdurend ruzie in de tent zijn en daar zit ook niemand op te wachten. Ik kan best goed met Helena overweg.’

‘Omdat je doet wat zij zegt en niet in opstand komt.’

‘Ze heeft me nog geen reden gegeven om in opstand te komen, we denken over veel dingen hetzelfde. Waarom doe je zo negatief?’

Ik weet dat trouwen en een burgerlijk bestaan niets voor jou is, maar ik ben jou niet. Jij houdt ervan om te reizen en van alles te ondernemen, maar zo steek ik niet in elkaar. Ik hou van Henry en verlang ernaar om mijn leven met hem te delen. Ik hoef geen drukte en afwisseling, geen rijen vriendjes of steeds een ander baantje. Dat werkt voor jou, niet voor mij.'

'Het spijt me. Ik wil graag blij voor je zijn omdat je je bestemming gevonden hebt. Ik ben alleen bang dat het je tegen zal vallen. Dat je denkt dat dit is wat je wilt, omdat je al zo jong in het leven alleen bent komen te staan. Henry en Helena kunnen nooit je ouders vervangen en je nooit het veilige, vertrouwde gevoel van vroeger teruggeven. Ik weet dat je daar onbewust nog steeds naar op zoek bent.'

Er viel een stilte tussen de twee vriendinnen. Jenny's gedachten gleden terug in de tijd. Ze was net achttien geworden toen ze het vreselijke bericht kreeg dat haar ouders verongelukt waren. Een dronken chauffeur was op de verkeerde weghelft terechtgekomen en had de wagen van haar ouders frontaal geraakt. Haar moeder was ter plekke overleden, haar vader stierf een dag later in het ziekenhuis aan zijn vele verwondingen. Jenny was die klap nooit echt te boven gekomen. In een seconde tijd was haar veilige, beschermde leventje weggevaagd alsof het nooit had bestaan. Het ouderlijk huis was leeggehaald en opgeheven en zij was in het appartement getrokken waar ze nog steeds woonde. Het was Patricia die haar erdoorheen had gesleept. Patricia, bezig aan een opleiding toerisme en recreatie, had toen net op het punt gestaan om naar Spanje te vertrekken om stage te lopen op een camping. Ze had die plek ingeruild voor een stage in een hotel in hun woonplaats, zodat ze bij Jenny kon blijven. Avond aan avond had ze bij haar gezeten, pratend, luisterend en troostend. Ze hielp met de administratieve rompslomp omtrent de erfenis, regelde de belastingen en onderhandelde met de makelaar over de verkoop van het huis. Zonder Patricia had ze het niet gered, wist Jenny. Mede daarom kon ze nooit echt boos op haar vriendin worden, ook niet als ze zonder omwegen zei wat ze dacht.

Ze waren altijd eerlijk tegen elkaar geweest. Jenny slikte nog wel eens een opmerking in omdat ze bang was om iemand te kwetsen, maar Patricia, de flapuit, zei altijd ronduit wat ze dacht. En vaak had ze gelijk, moest Jenny toegeven.

‘Misschien is dat wel zo,’ zei ze als vervolg op haar gedachten. ‘Maar wat dan nog? We leven nu en wat ik nu wil, is met Henry trouwen. Samen een huis inrichten en ooit een paar kinderen krijgen. Op zaterdag de zware boodschappen halen, op zondag op familiebezoek. Het zal best saai en burgerlijk klinken in jouw oren, maar mij lijkt het geweldig.’

‘Jij wilt graag je eigen thuis creëren,’ zei Patricia. ‘Je zoekt geborgenheid.’

‘Daar is niets mis mee.’

‘Maar ik denk dat jij stiekem avontuurlijker bent dan je zelf denkt. Dat er een Jenny in je verborgen zit die ook eens uit de band wil springen en los wil gaan. Een Jenny die eigenlijk ook weleens in het buitenland wil werken, die wilde feestjes af wil struinen, dronken wil worden en een leuke man wil versieren.’

Jenny schoot hardop in de lach.

‘Dan zit die wel heel diep in me verborgen, want ik heb haar nooit kunnen vinden. Mijn behoudende karakter heeft niets te maken met wat ik verloren ben. Ik ben nooit geweest zoals jij.’

‘Gelukkig maar, anders waren we nooit vriendinnen geworden.’ Patricia kwam overeind uit haar luie houding. ‘Ik ga iets te eten maken voor ons. Nee, blijf lekker zitten. Mijn keuken is zo klein, we lopen elkaar alleen maar in de weg. We eten paella, ik kreeg een geweldig recept toegestuurd gisteren.’

Terwijl Patricia in haar keukentje bezig was hun avondmaaltijd klaar te maken, bladerde Jenny door een tijdschrift. Wat ze las, boeide haar echter niet genoeg om haar aandacht te kunnen vangen. Ze was hier vanmiddag verwachtingsvol naartoe gekomen, blij dat ze ook eens iets nieuws te vertellen had. Patricia zat altijd vol verhalen over alles wat ze meemaakte. Zij stak daar saai en onbeduidend bij af. Nu was zij eens degene met een nieuwtje, maar Patricia’s reac-

tie was niet waar ze op gehoopt had. Hoewel ze dat natuurlijk had kunnen weten. Patricia spoorde haar al jaren aan om wat actiever te worden en haar wereld te vergroten. Dat was echter niets voor Jenny. Wat dat betrof, waren ze enorme tegenpolen. Eigenlijk was het een wonder dat ze ooit vriendinnen waren geworden.

Ze hadden elkaar ontmoet op de havo, waar ze bij elkaar in de klas kwamen. Jenny verlegen en proberend zich zo klein mogelijk te maken, Patricia druk en vol bravoure. Die had echt zin in het avontuur van de middelbare school, Jenny niet. Jenny hield niet van veranderingen. De overstap van de gemeenschappelijke basisschool in het dorp waar ze woonde naar de havo in de stad, was te groot voor haar om snel te wennen. Patricia had die eerste dag al een sleep meisjes achter zich aan, die allemaal haar vriendin wilden worden. Maar ze koos haar, dacht Jenny niet zonder trots. Zij was de uitverkorene die naast Patricia mocht zitten en die samen met haar 's middags het schoolplein af fietste. Hartsvriendinnen werden ze, ook nadat ze hun diploma hadden behaald en ze allebei een andere kant op gingen. Patricia volgde een opleiding in het toerisme, Jenny zocht en vond een simpel, maar leuk kantoorbaantje. De baan die ze nu nog steeds had, terwijl Patricia al een paar keer van werkkring was veranderd. Ze had een tijdje op een Spaans vakantiepark gewerkt als leidster van het animatieteam, ze was hostess geweest in een Duits hotel en nu werkte ze op een reisbureau. Ze was echter alweer druk aan het zoeken naar iets anders, iets met wat meer actie. Het leven achter een bureau was niets voor haar.

Hun verschillen waren merkbaar in alles. Patricia stortte zich vol overgave in het nachtleven, Jenny had zich nooit thuis gevoeld in een café of een club. Patricia had talloze vrienden, vriendinnen en kennissen, Jenny had slechts één goede vriendin. Patricia had al diverse minnaars gehad, Jenny had op het gebied van mannen geen enkele ervaring, behalve Henry waar ze nu veilig mee verloofd was. Ondanks die verschillen waren ze er wel altijd voor elkaar geweest. Patricia had Jenny opgevangen na het dramatische ongeluk van haar ouders, Jenny had Patricia geholpen toen ze door een vriendje aan

de drugs dreigde te raken. Vriendinnen door dik en dun, ondanks alles. Twee jonge vrouwen die al veel meegemaakt hadden, die urenlang serieuze gesprekken konden voeren, maar bij wie het altijd eindigde in de slappe lach, alsof ze nog steeds tieners waren. Jenny kon zich een leven zonder Patricia niet voorstellen.

‘Klaar. Ik hoop dat je honger hebt, want het is nogal veel.’ Met een zwierig gebaar zette Patricia een grote schaal op tafel, die gevuld was met rijst en diverse vissoorten. ‘Ziet er goed uit, hè?’ zei ze trots.

‘Als een foto uit een kookboek,’ complimenteerde Jenny haar.

Het gerecht zag er inderdaad erg aantrekkelijk uit, toch at Jenny er met lange tanden van. Ze was niet zo’n liefhebber van vis. Ze hield trouwens niet van al die buitenlandse gerechten die Patricia haar regelmatig voorschotelde. Ze proefde alles, maar het was haar al snel te gekruid of te exotisch.

‘Je vindt het niet lekker,’ constateerde Patricia.

‘Niet echt, nee,’ gaf Jenny toe. Ze schoof haar bord opzij. ‘Dit is niet aan mij besteed.’

‘Je blijft toch ook echt een saaie muts,’ grijnsde Patricia.

Jenny leunde achterover in haar stoel en keek toe hoe Patricia met smaak haar bord leeg at en daarna nog eens opschepte.

‘Weet je wat het is? Jij bent paella, ik ben aardappels met boon-
tjes en rundvlees,’ zei ze. ‘Jij bent exotisch, ik ben gewoontjes.’

‘Jij bent gestoord, ik ben normaal,’ beweerde Patricia lachend.

‘Zo zou je het ook kunnen noemen, hoewel het dan natuurlijk wel andersom is. Hoe is het toch mogelijk dat wij ooit vriendinnen geworden zijn? Ik ben zo saai vergeleken bij jou.’

‘Jij bent niet saai. Je bent rustig, behoudend en een beetje verlegen, dat is iets anders. Daarbij ben je een geweldige meid, die altijd voor iedereen klaarstaat. Je hebt gevoel voor humor, je bent intelligent en betrouwbaar. Iedereen kan van jou op aan, of het nou je baas is of een vriendin of zelfs iemand die je niet eens mag. Dat maakt jou zo uniek,’ beweerde Patricia ernstig. ‘En daarom zijn wij vriendinnen geworden, iets waar ik overigens nog steeds iedere dag blij

om ben. Je moet jezelf niet zo naar beneden halen. Wij zijn verschillend, ja, maar de één is niet minder dan de ander.'

'Ze noemden me op school jouw schaduw,' herinnerde Jenny zich.

'Omdat ze niet verder keken dan hun neus lang was. Op een school geldt nu eenmaal het recht van de sterkste of van degene met de grootste mond.'

'Van jou dus,' grinnikte Jenny.

'Ik ben een kenau,' beaamde Patricia met zelfkennis. 'Waarschijnlijk zou een mix van ons tweeën de ideale vrouw zijn. Iemand die wat liever en rustiger is dan ik ben, en één die wat meer haar op haar tanden heeft dan jij.'

'Gelukkig is Henry niet op zoek naar die ideale vrouw. Hij houdt van me zoals ik ben.'

'Natuurlijk. Je spreekt hem nooit tegen, geeft hem in alles zijn zin en je zorgt ervoor dat je zijn moeder niet tegen je in het harnas jaagt. Voor zo'n dominant type als Henry ben jij de ideale vrouw.'

'Dat komt dan goed uit, hij is voor mij namelijk de ideale man. Ik ga bijna denken dat je jaloers bent, met al die kritiek,' zei Jenny met een strak gezicht.

'Het was geen kritiek, maar slechts een constatering,' haastte Patricia zich te zeggen. 'Ik ben echt blij voor je.'

'Zo laat je het niet klinken.'

'Ik wil dat je gelukkig bent.'

'Dat ben ik ook, wanneer dringt dat tot je door? Al mijn wensen staan op het punt om gerealiseerd te worden. Toch lever je alleen maar commentaar, in plaats van met me mee te juichen. Ik had wat meer enthousiasme verwacht.'

'Weet je wat? Om jou te bewijzen dat ik wel degelijk instem met je plannen, ga ik met je mee om een trouwjurk uit te zoeken,' stelde Patricia voor.

'Meen je dat?' Jenny keek haar onderzoekend aan. Ze wist dat Patricia een ontzettende hekel aan winkelen had. Ze bestelde alles wat ze nodig had via internet en de enkele keer dat ze er niet onder-

uit kwam om een winkel binnen te lopen, graaide ze wat ze wilde hebben snel uit de rekken, om zo snel mogelijk weer buiten te kunnen staan. Gezellige shoppmiddagen met z'n tweeën waren absoluut niet aan haar besteed. 'Dat moet een enorme opoffering voor je zijn.'

'Het gaat om jouw trouwjurk, het belangrijkste kledingstuk dat je ooit zult dragen. Dat is geen opoffering, dat doe ik met liefde,' beweerde Patricia.

'In dat geval neem ik je aanbod graag aan.' Jenny lachte breed. 'Daar had ik niet op durven hopen, Pat. Ik vind het geweldig dat je dit wilt doen.'

'Dan maken we er een hele dag van, inclusief ergens lunchen. Wanneer?' Patricia pakte haar smartphone en zocht haar agenda op. Jenny viste een kleine, in leer gebonden agenda uit haar tas. Die had ze vijf jaar geleden van haar moeder gekregen en ze maakte er nog steeds dagelijks gebruik van. In plaats van over te stappen op een digitale planner kocht ze jaarlijks een nieuwe vulling voor de leren omslag.

'Volgende week zaterdag?' stelde ze voor.

'Dan moet ik werken, de week erna ben ik vrij. Die dag maar meteen vastzetten dan?'

'Oké.' Jenny noteerde de afspraak zorgvuldig. 'Tien uur? Dan hebben we een lekkere lange dag. Mocht ik snel slagen voor een trouwjurk, dan kunnen we 's middags gaan winkelen.'

'Overdrijf het niet. Zodra die trouwjurk binnen is, ren ik het winkelcentrum meteen weer uit.'

'Ik heb toch ook lingerie, bijpassende schoenen en sieraden nodig,' plaagde Jenny.

'Een beetje bruidsmodezaak verkoopt complete outfits. Heb je al een winkel op het oog?'

'Nee, daar heb ik me nog nooit mee beziggehouden. Ik zal eens kijken op internet. Speciaal voor jou zal ik een winkel zoeken die alles verkoopt,' beloofde Jenny. Ze stond op en pakte haar spullen bij elkaar. 'Ik ga er weer vandoor. Bedankt voor het eten.'

‘Waar je bijna niets van op hebt.’

‘Ik haal op weg naar huis wel een patatje bij de snackbar.’

Eenmaal onderweg liet Jenny dat voornemen echter weer varen zodra ze voor de snackbar stond en ze haar weerspiegeling in de ruit zag. Ze liet haar handen langs haar heupen glijden. Er mochten best wel een paar kilo’s vanaf. Ze was aan de mollige kant, wat extra opviel omdat ze niet zo lang was. Normaal gesproken stoorde ze zich nooit aan haar figuur en at ze waar ze trek in had, maar met haar trouwdag in zicht zou het wel prettig zijn als ze wat slanker was. Een trouwjurk stond nu eenmaal veel mooier zonder vetrolletjes om je middel. Dus negeerde ze het knagende hongergevoel in haar maag en liep ze snel verder. Weg van die vette, maar o-zo-verleidelijke frituurvetgeur. Met het beeld van zichzelf als slanke den in een spierwitte, nauwsluitende jurk op haar netvlies, kostte haar dat niet eens zo heel veel moeite. Henry zei regelmatig dat ze wat meer op haar figuur moest letten omdat ze aanleg had om dik te worden. Het zou een verrassing voor hem zijn als ze op hun trouwdag tien kilo minder woog dan nu, bedacht Jenny. Hij had haar enkele weken geleden een trouwjurk aangewezen in een etalage waar ze langsliepen, een jurk met een strak lijfje en een wijd uitwaaiende rok die uitliep in een klein sleepje.

‘Zoiets vind ik echt mooi,’ had hij gezegd. ‘Maar als wij ooit trouwen, zal ik genoeg moeten nemen met een bruid in een wijde jurk. Als jij zoiets aantrekt als dit, lijkt je net op een rollade.’ Hij had zelf hard gelachen om dit grapje en Jenny had enigszins besmuikt mee gelachen. Het had niet echt complimenteus geklonken, maar hij had wel gelijk, moest ze toegeven. Zij zou er belachelijk uitzien in zo’n strakke jurk. Maar als het haar lukte om minstens tien kilo af te vallen, zou dat model haar misschien wel goed staan. Ze werd opgewonden bij het idee. Henry’s ogen zouden uit zijn kassen puilen als ze in een dergelijke jurk de trap af kwam schrijden. Ze hadden afgesproken om vanuit het huis van Helena te trouwen, Henry’s ouderlijk huis.

‘Dan slaap je de nacht voor het huwelijk bij mij en kan Henry je

op komen halen, zoals het hoort,' had Helena al bedisseld.

In dat huis bevond zich een statige trap met een flauwe bocht en brede treden. Jenny kon zich al helemaal voorstellen hoe zij langzaam die trap af kwam dalen terwijl Henry vanuit de hal naar haar omhoogkeek. Bij het zien van zijn droomjurk zou zijn blik vol bewondering zijn, fantaseerde Jenny. En vol respect, omdat het haar gelukt was om zo'n prestatie te leveren. Dat zou fijn zijn. Henry toonde niet zo vaak respect voor haar. Maar daar had hij dan ook niet zo veel reden voor, moest Jenny aan zichzelf toegeven. Ze was nu eenmaal een onbeduidend en onopvallend persoontje. Een grijze muis zonder ambities. Op haar trouwdag zou ze echter wel een *slanke*, grijze muis zijn, nam ze zich ter plekke voor.

Twee vriendinnen, twee verschillende levens, voor altijd verbonden

De rustige Jenny en de avontuurlijke Patricia zijn sinds de middelbare school beste vriendinnen. Hun vriendschap komt onder druk te staan als Jenny trouwt en Patricia met haar grote liefde naar het buitenland vertrekt.

Het is jaren later als Jenny besluit het roer om te gooien: ze gaat naar Frankrijk om Patricia op te zoeken. Ze pakt het heel anders aan dan ze gewend is, want is het tijd voor de nieuwe Jenny: *Jenny 2.0*. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan ...

Olga van der Meer schrijft romans met én voor moderne vrouwen: haar personages zijn herkenbaar in de manier waarop het leven soms met ze op de loop gaat. De auteur schreef eerder ook *Met open ogen* en *Stroomversnelling*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 462 9 NUR 344

9 789401 904629

www.zomerenkeuning.nl